

Jo sóc tu, jo sóc tots, però jo sóc jo!

Marisol Anguita

MESTRA DEL CEIP SERRALAVELLA.
FORMADORA DEL PROFESSORAT.

IMMERSOS en un nou viatge per conèixer una mica més sobre el món i les persones, un grup de nens i nenes de 4 anys i jo, la seva mestra còmplice, ens disposàvem a endinsar-nos en la pregunta que ens plantejava la Unesco durant l'any 2010 sobre com establir un diàleg continu que ens permetés mirar l'altre com a diferent i aprofundir, en aquest trànsit, en la cultura de la pau.

En el món propi que havíem creat els "Planetes Blaus", que era el nom que ens representava, va anar emergint una constel·lació compartida que acollia un nosaltres fet de maneres de ser, de subjectes que ens trobàvem cada dia per comprendre'ns i comprendre, amb la intenció de generar espais i temps que ens permetessin ser en companyia.

En aquesta comunitat biografiada a pulsions, narradora per poder compartir equipatge, per donar compte del nostre camí per l'exploració personal i col·lectiva, en aquest cosmos propi on ens interessem per misteris que ens ajudaven a aprofundir en qui érem, es van instal·lar interrogants com: Quins poden ser els animals més perillosos? Per què les ombres ens fan por? o Qui són els humans iguals i diferents del món i què tenen a veure amb nosaltres?

Vivim l'aula com una forma de projectar-nos al món, com una forma de mostrar per on anem, relatant què ens commou i ens mobilitza a avan-

çar, i així, instal·lats en l'emoció pels nous descobriments, anem estirant el fil dels nostres dubtes, desitjos i ganes de ser, anem així permetent que es teixeixin els nostres itineraris pels sabers. Els nostres camins narrats s'enriqueixen i es trenen teixint un món compartit que creix i es re-significa quan fem i relatem aquests trànsits pel desconegut.

En aquesta complexitat entreteixida per tots va emergir el desig des del nostre jo creador, d'instal·lar-nos

en la recerca de qui sóc jo com un altre, com em penso si em converteixo en un altre, com dialogo, com m'acosto...

Un dia pensant sobre això en una situació de diàleg Júlia ens proposa: i si fem veure que som un altre, jo sóc tu, jo sóc tu... assenyalant com podíem transformar-nos en un altre dels nens i nenes de la classe per viure com ens sentiríem... la proposta ens emociona de seguida i ressona una altra veu que diu ah!,

així jo sóc tots! Jo recull les propostes retornant al grup que podríem posar de títol a aquesta idea: "jo sóc tu, jo sóc tots", ens apassiona el focus que hem posat en la indagació i ens posem a treballar.

En un altre moment reprement com li donaríem forma al nostre desig, Genís expressa: No pot ser, falta alguna cosa, perquè jo sóc jo! I així s'instal·la el desig de mirar-nos en els altres per seguir construint el nostre jo. Des d'aquest marc vam començar a donar forma al nostre misteri que avança teixit amb altres interrogants que ens commouen i que enriqueixen la recerca.

Ens plantejem que farem fotos de tots i totes i de les persones importants en la nostra vida i que ens posarem la seva cara per simular que som un altre. En el grup hi ha persones que es desprenen ràpid i poden moure's a aquesta altra posició, altres nens manifesten por al canvi. "Jo vull tenir la meua cara perquè així els meus pares estaran contents, si no em troben es posaran molt tristos..." ens diu Arnau.

A mesura que ens aventurem més sobre aquesta idea anem incorporant noves persones al repertori del "altres" que passen a formar part de la nostra vida d'aula. Desembarquen així les cares dels nostres pares i mares, la de Fernando Alonso, Messi, Antoni Tàpies o el dragó de Komodo, tots ells vinculats al nostre món de conèixer i ajudant a problematitzar la idea de trànsit entre el que ens iguala i ens diferencia.

Aquest treball sobre el diàleg i la pau s'havia emmarcat en una festa cultural que va celebrar tota l'escola i que ens va provocar dialogar amb persones que havien explorat sobre aquest mateix tema. Des d'aquest marc convidem a Angélica Sático a visitar l'escola i compartir les nostres interpretacions. En el procés d'indagació ens mirem al mirall dels seus pensaments i ens va tocar especialment quan Angélica expressa que en el seu camí ha estat molt important la trobada amb els altres del món, "sempre he volgut anar cap als altres diferents a mi", en compartir el seu pensament ens plantejem: per què diu això Angélica? Estirant el fil Jana expressa: "no podríem viure, sinó pots viure junts no pots viure", sí, ens diu Paula Font, "per conèixer-nos, per conèixer als que són diferents del món", matisa Marc Perés, "sinó no podríem fer res, és per fer la pau...". En aquest anar i venir ens adonem que això de fer la pau no és tan fàcil, que els humans sovint fem actes on, en boca de Marc Santos, ens surt el monstre que portem dins.

Per comprendre una mica més sobre les nostres pors, havíem vist la pel·lícula **"On viuen els monstres"** i el seu plantejament sobre les relacions, la por, l'amistat... ens redimensiona molts dels nostres misteris. La pel·lícula planteja que tots tenim un monstre dins, que tots tenim la por i també l'aventura... Davant d'aquestes afirmacions es desferma la passió. Marc Santos ens diu: quan se m'escapa *"el tranquilo"* em surt el monstre i m'esvero i Pol ens porta les seves pròpies pors dient: "Jo m'imagino que surt un monstre per la porta de l'habitació".

Ghandi, Greenpeace i els animals en perill d'extinció, Pallassos sense Fronteres... diferents ecos que ens obren espai i repensen de nou els descobriments que s'entrellacen, creixen i s'enriqueixen. Algunes veus que ens portaran a noves rutes ressonen amb força. Cap al final del viatge es recullen alguns dels itineraris amb el muntatge d'una exposició per compartir amb tota la comunitat les nostres exploracions. Alguns pensaments els mostrem en forma de senyals denúncia que

recollien les nostres preocupacions, també van quedar exposades algunes ressonàncies que s'entrellaçaven en la mostra a manera de troballes intenses.

- Joel: ara sabem que els animals són perillosos de vegades i nosaltres també podem ser perillosos. Ens surt el monstre.

- Júlia: les coses perilloses sempre parlen de menjar...

- Jana: som perillosos, de vegades ens enganxem, fem la guerra i lluitem.

- Marc Santos: els que maten són els humans més perillosos del món sencer.

- Aleix: la pau està *palante, patrás*, a l'esquerra i a la dreta.

- Àlex: La pau no la pots agafar perquè també som nosaltres.

- Marc Perés: la pau és invisible.

- Aleix: *la paz es buena para la salud*.

Aquests ecos i d'altres ressonen en una aula que s'aventura a crear, a pensar i pensar-se, a ser autora dels

seus propis processos on els descobriments no sempre orienten, desorienta endavant per convidar-nos a seguir, de puntetes, estirant el fil de la nostra vida.

